

βαρύτεραν τοῦ ὕδατος, καὶ νὰ ἀνθέξωσιν ἔστω καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην δόνησιν, ἂν μὴ ὦσι τὰ συγκρατοῦντα αὐτὰ μόρια συμπαγέστερα καὶ πυκνότερα τῶν τοῦ γήϊνου φλοιοῦ ;

Ὅθεν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ περὶ τῆς γῆς, διότι καὶ αὐτῆς ὁ φλοιὸς εἶναι σχετικὸς ἀσθενὴς καὶ πολλαχοῦ διεφθωγῶς, ἐπομένως δὲν ἀντέχει εἰς τὰς διηνεκεῖς μεταμορφώσεις καὶ ἀλλοιώσεις τοιαύτης φλογιστικῆς μάζης, δυναμένης τὰ πάντα νὰ μεταβάλλῃ ἐν ἀκκαρεὶ εἰς ἀτμὸν, ἅμα ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαιρας, οὕσης σχετικῶς πολὺ ἐλαφρατέρας.

Ἄξιον δὲ θαυμασμοῦ τρώντι εἶναι, ὅτι ἡ δυσαναλογία αὕτη τῆς στερεᾶς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς τὴν διάμετρον τῆς βευστῆς μάζης τοῦ ἐμβαδου αὐτῆς δὲν ἐπάγει καταστροφὰς πολὺ μεγαλητέρας, παρ' ὅσας σήμερον βλέπομεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας.

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Ὁ Θεὸς τὸν Θάνατον,
Λυτρωτὴν τῶν πόνων,
Ἐπεμφεν εἰς ἀβύσσον
Ἄνδρα γεωπόνον,

Νὰ τῶ δώσει ἀνεσιν
Τῶν δεινῶν καὶ κόπων,
Καὶ εἰς ἀναπαύσειος
Νὰ τὸν φέρῃ τόπον.

Ἐφθασεν ὁ Θάνατος,
Κ' ἐπὶ πῆς καλύψης
Τοῦ πτωχοῦ ἐκάθισεν
Ὡς ἡ ὄρνις ἴβις.

Στεναγμοὶ ἤκούοντο,
Οἰμωγαὶ καὶ θρήνοι·
Ὅλη κατεσειέτο
Στέγ' ἢ καλαμίνη.

Πέντε ἐξ ἀνήλικα,
Καὶ ἀπὸ μητέρα
Ὅρφανὰ, τὸν θνήσκοντα
Ἐκλαίον πατέρα.

« Ἐθνήσκεις, πατέρ, ἔκραζον
Κύκλωθεν τῆς κλίνης,
Καὶ ἡμᾶς τὰ ἔρημα
Ἄχ! ποῦ μᾶς ἀφίνεις ; »

Ἦκουσεν ὁ Θάνατος
Καὶ τὰ ἐλυπήθη,
Οἰκτιρμὸν ἠσθάνθησαν
Τ' ἀπόνά του στήθη.

Ἄπρακτος ἐπέστρεψε
Πρὸς τὸν Κύριόν του·
Κ' ἐνταυτῷ φοβούμενος
Τὸν φρικτὸν θυμὸν του,

Ἄφωνος εἰς τ' οὐρανοῦ
Ἰστατο τὰς θύρας·
— « Διὰ τί, ὦ Θάνατε,
Μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ; »

Εἶπεν ἐκ τοῦ θρόνου του
Ὁ Θεός· κ' ἐκεῖνος,
« Μ' ἔκχυψαν τὰ δάκρυα,
Τῶν μικρῶν ὁ θρήνος.

« Διὰ τὰ παντέρημα
Τίς θὰ προνοήσῃ,
Ὅταν καὶ ὁ μόνος των
Βοηθὸς τ' ἀφήσῃ : »

« Τρέξε, εἰπ' ὁ Ἄναρχος,
Τρέξε ν' ἀποσπάσης
Λίθον ἀπὸ τ' ἄμετρα
Βάθη τῆς θαλάσσης. »

Εἶπε, κ' εἰς τὴν θάλασσαν,
Δίχως νὰ βραδύνη,
Ὡς βολίς ὁ Θάνατος
Πίπτει μολυβδίνη.

Καὶ εἰς τὰ οὐράνια
Μετὰ τάχους ἴσου
Φέρει τὸν ζητούμενον
Λίθον τῆς ἀβύσσου.

— « Ἐραυσε τον. » — Εἰς δάκτυλα
Δύω τὸν λαμβάνει,
Τὸν συντρίβει, κ' ἔνδον του
Σκώληξ ζῶν ἐφάνη.

Τότε ὁ Πανάγιος
Ἐκραξεν ὀργίλος,
Καὶ ὁ θόλος ἔτρεμε
Τ' οὐρανοῦ ὁ κοῖλος.

« Τίς εἰς τὰ ἀνήλια
Βάθη, ἀποκρίσου !
Συντηρεῖ τὸν σκόληκα
Τούτου τῆς ἀβύσσου ;

« Τίς ἑμοῦ δι' ἅπαντα
Ἦροσεῖ τὰ ὄντα ;
Τίς γινώσκει μέλλοντα,
Πρότερα, παρόντα ;

« Τίς ἑμοῦ, ὦ καθάρμα !
Κάλλιον γνωρίζει
Ἡ ζωὴν ἢ θάνατον
Πότε νὰ χαρίζῃ ; »

Κ' ἐνταυτῷ τὸ σκῆπτρόν του
Αἶψ' ἢ δεξιὰ του,
Δίδ' εἰς τὸ μετάφρενον
Μίαν τοῦ Θανάτου.

Ἦστραψε κ' ἐβρόντησε,
Τὸν κατακωφώνει,
Καὶ κωφὸς ὁ Θάνατος
Ἀπὸ τότε μένει.

Μάταια τὰ ὄτα του
Ὁ κλαυθμὸς μας κρούει .
Δὲν ἀκούει δέτην,
Θρήνου δὲν ἀκούει.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐγένετο παραδεκτὸν ἐν Ἀγγλίᾳ μόλις κατὰ τὸ 1752, δηλαδή 170 ἔτη μετὰ τὴν σύστασιν αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ προέκυπτε διαφορὰ ἐξ ἑνδεκα ἡμερῶν, ἀπεφασίσθη ν' ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἑνδεκα ἡμέραι ὥστε ἔμειναν 354. Τόσῳ δ' ἀκατάληπτον ἐφάνη τοῦτο εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τοῦ λαοῦ, ὥστε παρεπονούντο ἀναφανδὸν λέγοντες, ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐκλεψεν ἐξ αὐτῶν 41 ἡμέρας.

* * Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ Φεβρουάριος ἔχει 28 ἡμέρας καὶ, ὅταν τὸ ἔτος ἦναι ἐμβόλιμον ἢ βίσεκτον 29· συνέπεσε λοιπὸν νὰ ἦναι τὰ γενέθλια κυρίου τινος τὴν 29 Φεβρουαρίου, ὥστε μόνον ἀνὰ τετραετίαν ἐώραζεν αὐτά. Ἐλεγε δὲ ἀστεειύμενος εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὅτι δωδεκάκις μόνον εἶχεν εορτάσει τὰ γενέθλιά του.

Πυραμῖς ἐν Ἀμερικῇ. Ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Καλιφορνίᾳ πυραμῖς ὁμοιοτάτη πρὸς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπαρχούσας κατὰ τὸ σχέδιον, μικροτέρας ὅμως κατὰ τὰς διαστάσεις· οἱ δὲ ἐγγώσιοι ἀρχαιολογοὶ συμπεραίνουνσιν ὅτι ἡ πυραμῖς αὕτη ἔχρησθη σίμυσεν ἀντὶ τάφου εἰς τινα Φαραὼ Ἀμερικανόν.

Ὁ δαίμων μετημφισμένος. Εἰς μίαν τῶν βουρσίων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας ὑπρέτης ἰατροῦ ἠγόρασε μίαν κίσσαν καὶ βαθμηδὸν τὴν ἐσυνήθισεν νὰ λαλῇ μὲ τραγικὴν φωνὴν « ὦ Λουδοβίκε, εἶμαι πολὺ ἀσθενής. » Τὸ νοήμον τοῦτο πτηνὸν ἠγαπάτω, ὡς εἶκος, παρὰ τοῦ κυρίου του καὶ πολλῆς ἐτύγχανε παρ' αὐτῷ περιποιήσεως· ἀλλ' ὅμως τὸ ἀχάριστον δραπετεύει ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ ἀπὸ στέγης εἰς στέγην καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον φθάνει εἰς κομῶπολιν καλουμένην Κουτιχίνην. Ἐκεῖ εἰς ἐκ τῶν ἐγκατοίκων ἰδὼν αὐτὸ ἐπὶ κλάδου καθήμενον, εἰσέρχεται δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν του, λαμβάνει τὸ ὄπλον, πυροβολεῖ, καὶ ἡ δυστυχὴς κίσσα πίπτει κατὰ γῆς σπαράσσουσα. Ὁ δὲ Νεμβρόδ οὗτος χωρικὸς ὀνόματι Λουδοβίκος, λαμβάνει εἰς χεῖρας τὴν κίσσαν καὶ φουσκὰ τὰ πτερά της διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν ἦναι παχύτα· ἀλλ' αἴφνης ἐκείνη στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει μὲ λυπηρὰν φωνὴν « ὦ Λουδοβίκε, εἶμαι πολὺ ἀσθενής. » Ὁ ταλαίπωρος κυνηγὸς ἀκούσας ταῦτα ῥίπτει καὶ κίσσαν καὶ ὄπλον καὶ φεύγει κρίζων, ὅτι ὁ διάβολος μετεμορφώθη εἰς κίσσαν !

* * Τὰ ζῶα δὲν στεροῦνται νοημοσύνης· παραδειγμα δὲ τούτου ἔστωσαν τὰ ἐξῆς.

Οἱ λύκοι ποτὲ δὲν διαβαίνουνσι ποταμούς· ἢ χειμάρρους ἀνὰ εἰς καὶ χωριστά, διὰ τὸν φόβον μὴ παρασυσθῶσιν ὑπὸ τοῦ βέβηματος· ἀλλὰ συγκρατοῦνται δάκνοντες ὁ ἐπόμενος τὴν οὐρὰν τοῦ προηγουμένου καὶ σχηματίζοντες οὕτως ἀδιάσπαστον ἄλυσον.

Ὅταν δὲ πάλιν στενοχωρηθῶσιν ὑπὸ τῆς πείνης καὶ δὲν εὕρωσι τροφήν, συναθροίζονται καὶ τρέχουσι κυκλικῶς ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου· ὅστις δ' αὐτῶν ἀποκαμῶν πέσῃ πρῶτος κατὰ γῆς, κατατρώγεται ὑπὸ τῶν λοιπῶν, ὡσεὶ διὰ κλήρου εἶχε προορισθῆ νὰ θεραπεύσῃ τὴν πείναν τῶν ἄλλων.